Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

HOMEOPATICKÁ VĚDA

GEORGE VITHOULKAS

Nakladatelství Alternativa
Elišky Přemyslovny 380, 156 00 Praha 5

Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

HOMEOPATICKÁ VĚDA

Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

The Science of Homeopathy
Copyright © 1980 by George Vithoulkas
Foreword copyright © 1981 by William A. Tiller
Translation © 1997, Veronika Kreslová
ISBN: 80-85993-35-X

Věnuji svému učiteli, C. H.

Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

OBSAH

Úvodní slovo 9
Předmluva 13

Část I: Zákony a principy léčby

Úvod 17
1. Lidská bytost a její prostředí 28
2. Tři úrovně lidské bytosti 39
3. Lidská bytost jakožto integrovaný celek 61
4. Vitální síla očima moderní vědy 74
5. Vitální síla při onemocnění 93
6. Základní zákon léčby 105
7. Léčivý činitel na dynamickém plánu 117
8. Dynamické vzájemné působení nemocí 124
9. Predispozice k nemoci 137

Část II: Principy homeopatie v praktickém použití

Úvod 155
10. Zrození léku 158
11. Příprava léků 172
12. Odebírání případu 184
13. Hodnocení symptomů 204
14. Analýza případu a první předepsání 216
15. Kontrola 233
16. Principy dlouhodobého vedení případu 246
17. Komplikované případy 260
18. Zacházení s léky a faktory blokujícími jejich účinky 275
19. Homeopatie pro umírající pacienty 280
20. Společensko-ekonomické a politické implikace homeopatie 283

Dodatek A 287
Dodatek B 308

Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

ÚVODNÍ SLOVO

Před pár staletími, ještě než věda začala jednostranně zaměřovat svou pozornost na čistě fyzické aspekty přírody, šly homeopatie a alopatie ruku v ruce a společně se snažily sloužit zdraví lidstva. S tím, jak se nauky o fyzickém těle stávaly stále úspěšnějšími, klesala jejich tolerance vůči myšlenkám, které nemohly být ověřeny podle jejich kritérií, a homeopatie začala pociťovat útlak „druhořadého občana". Medicína se stávala stále více kvantitativní a bylo jasné, že získává čím dál větší moc. A tak homeopatie začala upadat u praktikujících lékařů v nemilost. Jen malá enkláva lékařů věrně vytrvala při praktikování homeopatie až do našeho století. Jejich počet však nyní vzrůstá, protože si všichni začínají uvědomovat závažné nedostatky alopatické medicíny.

Dalo by se říci, že alopatickou a homeopatickou praxi rozdělilo to, že první z nich kladla důraz spíše na nemoc, než na zdraví. Na fyzickém těle se nemoc zjevně materiálně projevuje, zatímco vztahy k daleko jemnějším aspektům člověka není tak snadné určit. Konvenční alopatická medicína se zabývá chemickými a strukturálními aspekty fyzického těla. Jako objektivní medicínu ji lze klasifikovat proto, že se zabývá přírodou pouze na čtyřrozměrné, časoprostorové úrovni, a má proto k dispozici spoustu přímých laboratorních důkazů na podporu svých fyzikálně-chemických hypotéz. Došlo k tomu proto, že spolehlivé smyslové schopnosti lidí a pozorovací možnosti jejich přístrojů v současnosti fungují na této úrovni.

Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

Homeopatická medicína se naopak zabývá chemickými procesy v těle a jeho strukturou nepřímo, tím, že pracuje s hmotou a energiemi na další, jemnější úrovni. V současné době musí být klasifikována jako subjektivní medicína, zčásti proto, že se zabývá energií, kterou silně ovlivňují mentální a emocionální aktivity lidí, a zčásti také proto, že dosud neexistuje žádné diagnostické zařízení, které by homeopatického lékaře mohlo podpořit. Očekáváme však, že se tato situace v blízké budoucnosti změní.

V současné době dochází ke změně důrazu, který se klade spíše na *zdraví* a *celistvost* než na nemoc. Tato změna dala vzniknout většímu povědomí o důležitosti hierarchie jemných energií a vlivů, které určují lidské zdraví. V souladu s těmito trendy jsem navrhl rovnici reakcí, která spojuje různé úrovně těch energií v přírodě, které lidstvo ovlivňují:

Funkce ⇔ Struktura ⇔ Chemie ⇔

Energie kladného časoprostoru ⇔ Energie záporného časoprostoru ⇔ Mysl ⇔

Duch ⇔ Bůh, božská jiskra v člověku

Tato rovnice vyjadřuje fakt, že lidstvo se skládá z multidimenzionálních bytostí, které žijí v multidimenzionálním vesmíru, a že narušení energetického řetězce na kterékoliv úrovni rozčeří tok energií v obou směrech podél celého řetězce. Úplná homeostáza na fyzické úrovni vyžaduje homeostázu i na všech dalších úrovních. Když jsou tyto ostatní úrovně vychýleny z rovnováhy, potom nemůže na fyzické úrovni úplná homeostáza existovat a nemoc se nakonec *nutně musí* materializovat v té či oné formě.

Začneme-li dole vpravo, tj. u Boha, ilustruje tato rovnice fakt, že jsme v podstatě součástí Ducha, který se multiplikuje v Bohu. Tento Duch v sobě obsahuje mysl, kterou využívá jako nástroj prožívání a zakoušení. Mysl je stavitelem, a aby mohla mít nějaké zkušenosti, kterými se učí, je ve vesmíru zasazena do dvou vzájemně se prolínajících referenčních rámců, které nazývám „pozitivní časoprostor" a „negativní časoprostor". Z těchto dvou vyvěrá hmota. Hmota, kterou spojujeme s chemickými částicemi, na sebe bere různé strukturální formy, a tyto formy mají určitou funkci.

Hmota se projevuje v pozitivním časoprostoru, je svou podstatou elektrická, má nějakou kladnou hmotnost, pohybuje se pomaleji, než je rychlost elektromagnetického vlnění, dává vznikat gravitační síle a také je to substance, kterou využívá alopatická medicína.

Éterická substance se manifestuje v negativním časoprostorovém rámci – je svou podstatou magnetická, má negativní hmotnost, pohybuje se rychleji, než je rychlost světla, dává vznikat levitační síle a je to substance, kterou předepisuje a používá medicína homeopatická.

Lidská bytost komunikuje se svým okolím prostřednictvím svých mnoha různých vnímajících a reagujících komunikačních sítí, fungujících v širokém spektru relativní integrity. Čím větší stupeň integrity těchto komunikačních sítí a čím nižší je prahová hodnota, při které už dojde k vyslání vnitřního signálu, tím citlivější je jedinec na narušení z okolního prostředí. Čím koherentnějšími a více organizovanými se stáváme na fyzické úrovni, tím zřetelněji se projevuje naše dezorganizace, inkoherence a nerovnováha na úrovních jemnějších. S tím, jak se vyvíjíme a stále více integrujeme, koherence se přesouvá i do jemnějších úrovní, které se tím více nabíjejí energií, a jednotlivec potom funguje ve fyzickém světě za podmínek zvýšeného průtoku energie. Čím dál menší výchylky v organismu jsou proto schopné velmi podstatně roztříštit proud energie a jsou detekovány a diagnostikovány jako nemoc.

Z tohoto úhlu pohledu jde o velmi podobnou situaci, jakou pozorujeme v procesu vývoje a dozrávání různých technologií. Například průmysl polovodičů, který se vyvinul od tranzistorů k integrovaným obvodům, nyní směřuje k rozsáhlé integraci, kde jsou milióny obvodů umístěny na jediný silikonový čip. Silikonový materiál, který v dobách začátků fungoval pro tehdejší použití dobře, by dnešními testy vůbec neprošel. Nároky dnešních integrovaných obvodů na materiál jsou řádově mnohokrát větší, než byly před deseti lety, naše chápání materiálů je sofistikovanější a naše schopnost zachytit odchylky od normy je úměrně tomu větší. Větší stupeň koherence systému tak znamená, že odchylky od dokonalosti mají katastrofičtější důsledky pro jeho fungování a snadněji se projevují.

V minulosti jsme neměli adekvátní nástroje, abychom mohli tyto subtilní úrovně energií, které mají pro homeopatii takový význam, de-

Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

tekovat. V současné době začínáme vyvíjet zařízení na elektrické bázi, které bude monitorovat fyziologické reakce těla na síti bodů na kůži. Tyto body velmi dobře korelují se zjištěnými výkyvy energií na fyzické a další, subtilnější úrovni. V laboratořích a na kreslicích prknech už jsou projektována zařízení, která přímo odhalí interakce mezi mentálním záměrem a léčením. Medicína budoucnosti se tedy bude vyvíjet směrem k rozvoji takových technik a léčebných postupů, které budou schopné využívat stále jemnějších energií. Bude k dispozici i více nástrojů monitorujících nebo působících na všechny tyto klíčové úrovně.

V současnosti se rozvíjí přesná věda o těchto jemných energiích. Mnoho nových technik a postupů začne fungovat spolu s těmi metodami, které mají homeopaté už nyní k dispozici. Musíme vytvořit prostor pro spoustu změn, které přijdou jak v oblasti našeho chápání, tak pokud jde o technické prostředky. Musíme doufat, že adekvátní testování těchto nových postupů bude současný homeopatický establishment podporovat a umožňovat a že homeopaté nebudou mít podobné předsudky vůči „novému", jaké byly v minulosti příčinou jejich diskriminace ze strany mocného establišmentu alopatické medicíny.

S tím, jak se tvář Štěstěny přiklání k homeopatii, nevím o lepším vůdci a učiteli schopném dovést homeopatii k její předurčené úloze v čele zdravotnictví, než je George Vithoulkas. Tato učebnice, kterou jsem si s potěšením přečetl, vychází v pravý čas. Poskytuje nám ucelený soubor vědeckých pojmů a experimentálních pozorování a tvoří tak solidní základ, na němž lze stavět homeopatickou vědu. Je to nový začátek – a má nadějnou budoucnost!

PROF. WILLIAM A. TILLER
Katedra vědy o materiálech a inženýrství
Stanford University

PŘEDMLUVA

Tato kniha se zrodila z mojí dvacetileté zkušenosti s používáním homeopatie – z dvaceti let skutečné oddanosti věci, studia, detailního pozorování a neustálé meditace nad mnoha obtížnými problémy, které tato nová a vznikající věda předkládala mé tázající se mysli. Od samého začátku jsem si byl vědom toho, že v její teorii a praxi mnoho věcí chybí a že se zde vyskytuje mnoho nejasností a spousta chybějících spojujících článků. V těchto věcech jsem marně hledal poučení u soudobých mistrů. Nicméně i přes existující bílá místa v homeopatické teorii, terapeutické výsledky, kterých bylo možné dosáhnout její aplikací, byly více než zázračné.

Nakonec, po všech těch letech intenzivního studia, praxe a pozorování se mi mnohé z důležitých chybějících faktorů a spojujících článků začaly jeden po druhém vyjasňovat. Časem z toho vznikla celá teorie a praxe homeopatie tak, jak ji v této učebnici předkládám. Důležitá témata, jako například ucelená definice zdraví, chápání lidské bytosti na jejích třech úrovních existence, hierarchická důležitost symptomů nebo syndromů a jejich vzájemná propojenost, chápání obranného mechanismu, pochopení teorie miasmat ve správné perspektivě a mnoho dalších problémů, se vyjasnila.

Netrvalo mi dlouho, abych pochopil, že homeopatie se od ortodoxní medicíny liší – přinejmenším na terapeutické půdě – asi jako kvantová mechanika od newtonovské fyziky. Bylo zcela zřejmé, že poté, co homeopatie vstoupila na terapeutické pole, byl lékař schopen prostřednictvím energizovaného homeopatického léku léčebně působit na elektromagnetické pole pacienta. Uvědomil jsem si, že díky pojmům, které homeopatie do medicíny zavedla, se posunul základ, na který až dosud léčba působila, z fyzického těla na jeho elektromagnetické pole. Je jisté, že uvedením homeopatie do terapeutiky za-

Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

čalo svítání nové éry v medicíně. V dnešní době si pravdu, kterou v sobě toto jednoduché tvrzení nese, sotva uvědomí všichni. Její význam však bude naplno pochopen generacemi, které přijdou po nás.

Homeopatie má jen jeden handicap, a to, že je extrémně těžké ji dokonale zvládnout. Když si vzpomenu na své vlastní zkušenosti, mohu s určitostí říci, že si za celá ta léta těžko vzpomenu na jediný den, kdy by tato skutečně „božská věda" nezaměstnávala větší část mých myšlenek. Brzy jsem si uvědomil, že žiji jen pro homeopatii. Vím, že toto bylo tajemství mých terapeutických výsledků a i osobního uspokojení. Homeopatie je živoucí a dynamická věda a může být efektivní jedině tehdy, když se stane živoucí a pulzující znalostí uvnitř srdce a mysli praktikujícího homeopata.

Tento můj výklad o homeopatii je mým malým příspěvkem ke snadnějšímu a ucelenějšímu studiu pro její budoucí adepty. Při přípravě anglického vydání mi pomáhal americký lékař Bill Gray (absolvent Stanford University), jehož oddanost věci homeopatie a vědecká erudice na mě udělaly hluboký dojem. Dr. Gray strávil na naší škole více než rok a skutečně tvrdě pracoval. V kontaktu s ním jsem nabyl silnou víru v to, že přeci jen se v tomto našem chaotickém světě vyskytují důstojní lidé vysokých osobních kvalit, kteří jsou ochotni obětovat vlastní pohodlí pro dobrou věc. Jsem si vědom toho, že spolu s ním v současné době pracuje ve vědě mnoho dalších průkopníků, kteří připravují medicínský establishment na zásadní změnu, na velkou revoluci v terapeutice.

Je jasné, a každý muž nebo žena schopný či schopná se dívat jen trochu dopředu to cítí, že dnešní medicína stojí na prahu hluboké a radikální proměny a že brzy začne ochotně přijímat nové a jedinečné možnosti, které jí homeopatie nabízí. Jsem si také jist, že dnešní lidé více než po čemkoli jiném touží po tom, aby se jim vrátilo jejich ztracené zdraví. Nezajímají je prázdné spekulace. Dalo by se také říci, že dnešní lidé se dožadují způsobu, jakým znovu nabýt svou ztracenou psychosomatickou rovnováhu, aby mohli čelit výzvám a nárokům, které na ně klade technická civilizace. Pevně věřím, a potvrzuje to i má zkušenost, že homeopatie může nemocnému lidstvu v tomto úsilí o znovunalezení rovnováhy efektivně pomoci a že může být neocenitelným pomocníkem rychlé duchovní evoluce lidstva.

GEORGE VITHOULKAS
březen 1979

Část I:

Zákony a principy léčby

Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

Kapitola 16

PRINCIPY DLOUHODOBÉHO VEDENÍ PŘÍPADU

Když dojde na interpretaci dlouhodobých změn, k nimž dochází během homeopatického předepisování, jsou jejich variace u různých pacientů již tak složité, že je lze popsat pouze v rámci obecných principů a kategorií. V jedné učebnici není možné zvážit všechny možnosti. Doufám však, že se mi v následující kapitole podaří principy dlouhodobého vedení případu alespoň nastínit. Skutečné případy, uvedené v dodatku B, snad čtenářům přiblíží, jak lze tyto principy aplikovat u jednotlivých případů v praxi.

Znovu však musím upozornit, že když jde o tak složité okolnosti, jakými se budeme zabývat nyní, je zapotřebí zvládnout umění dlouhodobého vedení případu, a to se lze naučit jedině instruktáží a praxí pod vedením zkušeného homeopata znalého věci. Není možné ho dosáhnout pouhým čtením knih.

V této části knihy se zabýváme praktickou aplikací homeopatie. Je však třeba mít stále na paměti, že všechno, co budeme probírat, vychází ze základních zákonů a principů, popsaných v prvním dílu. Když se učíme zvládání složitějších případů, musíme nejdříve s jistotou zvládnout teorii. Pouhá znalost materie mediky nestačí. Teoretické znalosti musí být kombinovány se znalostí materie mediky a s praktickou klinickou zkušeností, aby bylo vůbec možné určit, jak se v dané situaci zachovat. Nejde ani tak o to „najít správný lék", jako o schopnost přesně a konkrétně určit, co se s pacientem v každém okamžiku během léčby děje.

Interpretací reakce pacienta na lék měsíc po jeho podání jsme se již do určité míry zabývali. Stejné principy v podstatě platí i pro dlouhodobé vedení případu. V této kapitole nejprve zopakuji nejdůležitější principy, kterými se řídí vedení chronických případů. Dále probereme tři základní skupiny chronických pacientů a aplikaci fundamentálních principů na každou tuto skupinu.

Základní principy

Obecné principy se vztahují v každém okamžiku na všechny případy, ačkoliv v různé míře, v závislosti na závažnosti případu. Jak přesně se projeví u jednotlivého člověka závisí na tom, jak silný nebo slabý je jeho obranný mechanismus. U pacienta se silným obranným mechanismem se základní principy, podle nichž hodnotíme směr léčby, projevují zřetelně. Pokud je ale obranný mechanismus velmi slabý, pak se principy neprojevují tak jasně. V tom případě nabývají na významu schopnosti a zkušenosti homeopata.

Princip č. 1: Pokud se pacient cítí lépe, nezasahovat. Tento princip lze považovat za zlaté pravidlo homeopatie. Pokud si homeopat přeje dosáhnout hlubokých a trvalých výsledků, měl by se jím co nejpřísněji řídit. Ačkoliv ho homeopaté často ignorují, podmiňuje tento princip veškerá další interpretační vodítka. Lékař se musí za každých okolností snažit pochopit, jak se pacientovi daří z tohoto hlediska, ať už přijde s jakýmikoliv obtížemi nebo zklamáním.

Princip č. 2: Nepodávat další lék, dokud není obraz symptomů jasný. Tento princip se vztahuje stejnou měrou na situace, kdy je indikován původní lék, jako na ty, kdy je zapotřebí lék změnit. Pokud není obraz léku po prvním předepsání jasný, je vždycky nejlepší strategie počkat na zřetelnější obraz, kdykoli je to možné.

Schopnost rozeznat „jasný obraz" léku samozřejmě záleží na znalostech a zkušenosti homeopata. Začátečník si může klidně myslet, že vidí jasný obraz správného léku, a nemusí to být pravda. A naopak se začátečníkovi může zdát, že obraz je zmatený, zatímco pro zkušenějšího homeopata je obraz zřetelný. Není-li možné celou věc konzultovat

Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

se zkušenějším kolegou, platí obecné pravidlo čekat až do té doby, dokud se obraz nevyjasní.

Často se stává, že pacient prochází obdobím utrpení, kdy se zdá, že potřebuje lék. Toto utrpení může být značné a pacient může lékaři telefonovat každý den. První krok v těchto případech je zjistit, zda je utrpení skutečně tak velké, jako před podáním původního léku. Je- li tomu tak, další krok spočívá v určení, zda se vynořuje jasný obraz léku a zda je tento obraz stabilizován. Nesmíme spěchat s předpisem v době, kdy se symptomy ještě mění. Situace se může dále vyvíjet a obraz léku může být jasný jenom dva nebo tři dny a pak se dá očekávat, že se nakonec změní v obraz jiný. Kdykoli je to možné, je třeba čekat, až se obraz léku ustálí a zůstane nezměněn nejméně po dobu 15 dní. Pak si můžeme být jisti, že lék založený na stabilním obrazu léčbu nenaruší a může být pacientovi ku prospěchu.

Jak ještě uvidíme, mohou se vyskytnout zoufalé okolnosti, kdy se tímto pravidlem nelze striktně řídit. Navzdory těmto výjimkám se však musíme všemožně snažit, abychom nechali pacienta posunout hranice toho, co snese, v zájmu zřetelného vnímání následujícího léku. Budeme-li se tohoto principu držet, z dlouhodobého hlediska se utrpení pacienta zkrátí, ačkoliv se to může v daný moment jevit vůči němu jako krutost.

Princip č. 3: Nespěchat při předepisování, pokud se vracejí staré symptomy nebo (obzvláště) komplex starých symptomů. Pokud pacient přizná, že zakouší znovu stejné symptomy, jaké měl několik měsíců nebo roků před podáním léku, v období prvních šesti měsíců po jeho podání, pak je nejlepší čekat. Tady se ukazuje, jak je důležité, aby homeopat odebral případ v jeho úplnosti. V momentálním zmatku, násobeném touhou pacienta, aby homeopat „něco udělal", a v situaci, která se může jevit jako zhoršení předchozího stavu, nemusí být pacient ochoten přiznat fakt, že nový soubor symptomů je skutečně projevem, který už jednou zažil. Homeopat se musí na tuto možnost velmi opatrně vyptat, aby si byl stoprocentně jist, jaká je skutečná situace.

Princip č. 4: Nepředepisovat lék, pokud se objeví vyrážka na kůži nebo výtok, doprovázený zlepšením celkového stavu. U chronických případů se často stává, že po správném léku následuje reakce, jejímž důsledkem je vyrážka na kůži nebo výtok. U pacienta se silným obran-

ným mechanismem může být tato vyrážka nebo výtok intenzivní, ale krátkodobý. U člověka se slabším obranným mechanismem může být vyrážka nebo výtok velmi nepříjemný a dlouhodobý. Pacienta to může značně rozrušit (nabyde dojmu, že se jeho zdravotní stav citelně zhoršil) a ani pro homeopata, sužovaného neustálými telefonáty, není situace jednoduchá. Lékař však nesmí spěchat s dalším předepisováním, pokud není situace naprosto nesnesitelná a neobjeví se jasný obraz dalšího léku.

Princip č. 5: Nepředepisovat jiný lék, pokud zbylé symptomy představují pro pacienta jen drobnou obtíž. Tento princip logicky vyplývá z principu č. 1. Každému, kdo skutečně rozumí základnímu konceptu léčebného postupu od centrálních oblastí organismu k jeho okrajům, je tento princip jasný. Homeopaté však nadělají spoustu chyb ve snaze „dokončit léčbu".

Princip č. 6: Nepředepisovat další lék, pokud se symptomy zřetelně posunují směrem shora dolů. Další princip, který bude jasný každému, kdo pochopil Heringovy zákony. Platí jak pro symptomy tělesné, tak i z hlediska kónických diagramů, uvedených v prvním dílu této knihy.

Aplikace na specifické skupiny pacientů

Jestliže jsme pochopili shora uvedené principy, klademe si nyní otázku, jak se projevují u jednotlivých pacientů. Zajímá nás hlavně to, jak můžeme tyto principy použít u pacientů s různým stupněm konstitučního oslabení. Pro začátek musíme chronické pacienty rozdělit do tří základních kategorií. Dojde zde samozřejmě k nezbytnému zobecnění, přesto však může být takové rozdělení užitečné.

1. Pacienti pouze s jednou nebo dvěmi vrstvami predispozice k nemoci. Ti mají samozřejmě nejlepší prognózu.
2. Pacienti s více než jednou vrstvou miasmatických predispozic. Takoví představují mnohem větší potíž.
3. Nevyléčitelní pacienti, u nichž je prakticky nemožné dosáhnout vyléčení a naším jediným cílem je zmírnění obtíží (paliace).